

טיב הקהילה

במדבר
כ"ט אייר תשפ"ג
המנים לפי אופן דושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הדר"ג 6:56
מוצ"ש"ק 8:13
ר"ת 8:50

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א' 8:15 | סו"ת א' 9:41
סוק"ש ב' 9:04 | סו"ת ב' 10:15

המנים לפי שניון קי"ז

גיליון מס':
676

יו"ל ע"י קהילת שבת בית ד'
בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ
רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

אז הוא גרם הפסד לו ולדורותיו, וכמו שרואים שאפילו אצל הכענניים יש השפעה לרעה על זרעם סכח מעשיהם. ידיעה זו צריכה לשמש בפועל כחיזוק עצום בעת נסיון, דהנה לפעמים מומנים לו לאדם נסיון קשה לפרוש מעבירה, או שמרבים עליו מניעות מלקיים איזה מצוה אשר מעלתה רמה ביותר, כי מחמת חשיבות הדברים מכביד היצר את כל כובד משקלו למנוע זאת מהאדם, ומראה לו פנים כאילו אין זה ביכולתו, או שממציא לו היתרים ומתלאות למעשי, ומחמת אלו הפיתויים יתקשה האדם מאוד ליישר את אורחותיו, אולם עליו לדעת שבפעולותיו הוא קובע את מהותו ואת מהותם של צאצאיו, וכפי גדל התחזקותו כך יטיב לעצמו ולדורותיו, שהרי מעשה העגל היה גם כן נסיון עצום מאוד, אשר אי אפשר כלל להבין זאת בשכליו הקצר, [כפי שניכר מעצם הדברים שהרי אחרת לא שייך כזאת שיהיו נכשלים בה אחר שראו ניסים נפלאים וחסד השל"ת החופה עליהם מעת יציאת מצרים ועד אותה שעה] וכיון שעמדו בני לי בניסיונם הקשה, זכו ונתעלו בקדושה יתירה עד סוף כל הדורות.

ועליו להתכונן לכל נסיון מעין זה עוד בטרם בואו, כי ישנם חטאים מסוימים שבסיבתם מאבד האדם טובה מרובה לו ולדורותיו, והנאתה אינה כי אם לאיזה רגעים ואילו היה האדם מקדים לחשוב שכר עבירה כנגד שכרה לא היה בא לידי עון זה כלל, אולם היצר היועד זאת מתחכם להביא את הנסיון בהיסתרות, כשהאדם לא התכוון עדיין למצב של נסיון, ואז כשדעתו של אדם הולך לעבירה קשה לו מאוד לעמוד מול הפיתוי, ובכך עלול הוא ח"ו ליפול ברשת היצר, אולם אם יתבונן האדם מראש בחומרת החטא וישיכל להבין מה הוא סמיד במה, אז כבד יהיה מוחלט אצלו מה רצונו האמיתי בטרם בואו לעת נסיון, והחלטה זו היא חסייע בעדו לעת נסיון.

ובנוסף מוטל על האדם להתחזק בעת נסיון מתוך ידיעה שהעמידה בנסיון, מלבד מה שהיא שמירה על הטובה ועל המעלות המיועדים לו ולזרעו, הוא גם זוכה בסיבתה לתוספת טובה כפולה ומכופלת מזה שהיה מיועד עבורו עד כה, שהרי אמרו חז"ל (סו"טא י"א, סנהדרין ק): שמיידה טובה מרובה מסידת הפרענותיו, ונמצא לפי זה ששכרו של העומד בנסיון צריכה להיות פי כמה מסידת ההפסד שהיה ראוי לזה אילו לא היה עומד בה. וזהו שאמרו חז"ל (בבא בתרא ע"ה): 'מאי דכתיב: על כן יאמרו המשלים ונ', 'המשלים' - אלו המשלים ביצור, 'בואו חשבון' - בואו ונחשב חשבוננו של עולם הפסד מצוה כנגד שכרה, ושכר עבירה כנגד הפסד, 'תבנה ותכונן' - אם אותה עושה כן, תבנה בעולם הזה ותכונן לעולם הבא.

לחשוב הפסד מצוה כנגד שכרה

ואני הנה לקחתי את הלויים מתוך בני ישראל תחת כל כבוד פטר רחם מבני ישראל והיו לי הלויים: כי לי כל כבוד ביום הכתי כל כבוד בארץ מצרים הקדשתי לי כל כבוד בישראל מאדם עד בהמה לי יהיו אני והי: (ג, י"ז)

ופירשי: ואני הנה לקחתי - ואני מהיכן זכיתי בהן: מתוך בני ישראל - שיהיו ישראל שורכין אותן לשירות שלי. על ידי הבכורות זכיתי בהם ולקחתים מתורתם לפי שהיתה העבדה בבכורות, וכשתטאו בעגל נפסלו, והלויים שלא עבדו עבדה זרה נבחרו לתחתיהם:

דברי רש"י אלו צריכים ללמד אותנו איך להשיגה מאד על כל מעשינו, ולדעת שמלבד מה שהחטא גרם רעה לאדם עצמו, הוא גרם גם רעה לדורותיו אחריו, כי כמו שהוא עצמו מאבד מעלותיו מחמת חטאו, כך מחלל גם את זרעו מאותן המעלות.

וגם אם האדם עושה תשובה אחר שחטא, והקב"ה סולח לו על עצם החטא, ושוב לא יענש על אותו עון, בכל זאת אם זה החטא הוא כדאי להפסיד איזה מעלה רמה ונשגבה שוב לא יזכה בה כפי שרואים כאן, שראויים היו הבכורים לשמש בקדוש פנימה בעבדת המקדש וקדשיו, וכיון שלא עמדו בנסיון חטא העגל, נאבד מהם קדושתו, וניתנה ללויים שכן זכו לעמוד בנסיון זה, וגם אחר שחזרו בתשובה על כך, והקב"ה סלח להם בכל זאת לא חזרו למצבם הקודם ונשאר רושם תמיד של החטא לדורי דורות. זו היתה המחשבתו של מרן בעל החפץ חיים ז"ע כשפנה פעם לאיזה יהודי, ושאלו: מהי הסיבה שאני זכיתי להיולד ככהן, ואתה לא זכית לכך, הרי טרם שנולדנו היינו שנינו שוים בזכויות, ומדוע אם כן הטיבו עימי יותר ממה שהטיבו עמך?

אמנם - השיב החפץ חיים - אין מנוס מלומר שאין זה בזכות עצמי כלל, אני מצדיי אינני רואי לאותה גדולה אך כיוון שאבותי לפני כשלושת אלפי שנים עמדו בנסיון שאבותיך לא עמדו בו וזכו בכך לכל יוצאי חלציהם לדורותיהם בגדולה ובקדושה יתירה, כי כל פעולה טובה שהאדם עושה זוכה על ידה להתעלות, והשפעתה אינה על עצמו בלבד כי אם על כל הנפשות הכלולים בו. וכעין זה רואים אנו גם בחז"ל, דאיתא בגמרא (יומא פ"ג): 'אשריהם לצדיקים לא דיין שהן זוכין אלא שמזכין לבניהם ולבני בניהם עד סוף כל הדורות. שכמה בנים היו לו לאהרן שראויין לישורף כנגד ואביהוא שנאמר (ויקרא י, יב) 'ונתתים, אלא שעמד להם זכות אביהם. אוי להם לרשעים לא דיין שמתייבין עצמן אלא שמתייבין לבניהם ולבני בניהם עד סוף כל הדורות. הרבה בנים היו לו לכנען שראויין ליסוק, כטב, עבדו של רבן גמליאל, אלא שחובת אביהם גרמה להן. עכ"ל הגמרא. הרי לנו סמך שכל פעולותיו של האדם הן לטוב והן למוטב משפיעים עליו ועל דורותיו אחריו, אם הוא עושה מעשים טובים נמשך הטוב עליו ועליהם, ואם ח"ו להיפך

טיב המערכת

ואני הנה לקחתי

סיפר אבדך אחד: שבצעירותו עבד תקופה קשה היה לו קשה בשיבה עם החברים ועם הרמ"ם הוא הרגיש שבבית לא מבינים אותו, ובעקבות כך הדרך אל הרחוב היתה קצרה יום אחד בעודו מסתובב ברחובות ומחפש את עצמו נישש אליו אדם בעל מראה מחר ולא נעים בעליל, ושואל אותו בעדינות: מה יש לבחור ישיבה לחפש במקום זה?

בתחילה הוא ניסה להתחמק, אבל אול"כ כשראה שהאיש מבקש אך את טובתו, הוא פשוט סיפר לו את האמת שקשה לו ולא מבינים אותו והוא לא מוצא את עצמו בשיבה,

לתדהמתו אומר לו האיש: דע לך שגם אני הייתי פעם בחור ישיבה, והסיבה שאני נראה כך היא משום שהיו לי קשיים ועשייתי בדיוק את מה שאחיה עושה עכשיו, עזבתי את הישיבה ויצאתי לרעות בשדות זרים לצערי הרב לא מצאתי את האושר, אבל כשהבנתי את זה כבר היה מאוחר והשתגיית כי כך עד שכבר לא מצאתי את הכוחות לחזור.

היות וניכרים דברי אמת נכנסו הדברים בלב החבור ועל אחד חזר לשיבה, וברבות הימים גם זכה להקים משפחה מפוארה.

הקב"ה אוסר ז'אני הנה לקחתי את הלויים מתוך בני ישראל תחת כל כבוד, מסביר רש"י ז'אני מהיכן זכיתי בהן... על ידי הבכורות... לפי שהיתה העבדה בבכורות, וכשתטאו בעגל נפסלו, והלויים שלא עבדו עבדה זרה נבחרו לתחתיהם.

כמה אנשים יכולים להעיד על עצמם שבשביל רגע אחד או תקופה של קושי או משבר - הפסידו את כל חייהם כמו שאומר הליקוטי מוה"ר זע"א שבשביל תענוג קטן אחד של רבע שעה, הוא יכול לאבד ולהפסיד כל העולם הזה עם העולם הבא ובאותה מידה יכולים אנשים להעיד על עצמם שכל הצלחתם היא בזכות מעשה אחד נכון, זהו ברוחניות וגם בגשמיות.

דרכו של היצר היא לבלבל את האדם אבל עלינו להתחזק ולזכור שהניסיון הוא לא רק לעכשיו, אלא כל המשך החיים שלנו ושל זרענו לדורי דורות תלויים באין אנו מעבירו את הניסיון הזה, ועצם המחשבה הזו תתן לנו כח לעמוד בניסיון, כמו שאומר התנא 'הווי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה, ושכר עבירה כנגד הפסדה.

(לפי טיב החרוה במדבר)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב ההודעות

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

בני ישראל שבו בתשובה במקום החטא ולא התמדהו עד בואם לסני

אף נסיעתן מרפידים בתשובה

בשעה שהתורה הקדושה עוסקת מעניין ביאת בני ישראל למדבר סיני לקראת קבלת התורה, נאמר שם כדיבור הזה (שמות יג, ב): "ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחוו במדבר, רש"י שואל מיה, מדוע מספרת לנו התורה שוב מהיכן באו, והלא כבר הודיעה לנו התורה את זאת לפני זה מכבר (יג, א) שמקום תנייתם האחרון היה ברפידים ומדוע צריך לשנות על זה בשעת נסיעתם שהרי אם מקום תנייתם היה ברפידים אזי פשוט שמשם נסעו.

אלא אומר רש"י, שלא חזרה התורה על דבר זה, אלא בכדי להודיע לנו דבר חדוש, "להקיש נסיעתן מרפידים לביאתן למדבר סיני, מה ביאתן למדבר סיני בתשובה, אף נסיעתן מרפידים בתשובה".

כפי הידוע לנו, שברפידים נכשלו בני ישראל בחטא והתגרו בה ובמשה עבדו, בדברם אל משה רבינו בעזות מצה: "הֲנַגְנוּ לָנוּ מִיָּמִים וְנִשְׁתַּחֲוֶה לָּהֶם (יג, ב), עד שבעקבות זה קרא משה רבינו לאותו מקום על שם המריבה, כדכוחו (שם ז) וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם סִסֵּה וְקִרְיָהּ עַל רִיב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל נִפְתָּם אֵת הַ לְאִסֵּר הַיָּהּ הַ קָּדְרָנוּ אִם אֵינֶךָ, והיה נחשב להם אותו החטא לפגם גדול, בפרט בשעה זאת, כאשר עמדו לקראת המעמד הגדול והטואר של קבלת התורה. לפיכך באה התורה הקדושה ומגלה לנו, כי לטופו של דבר שבו כל העם בתשובה שלימה בהיותם ברפידים עוד מקודם ביאתם למדבר סיני.

היצר משוער לרחות את האדם מרדיק התשובה

אבל עדיין מקום נותר לנו להבין מדוע נדחקו רבותינו לומר 'מה' ביאתן למדבר סיני בתשובה אף נסיעתן מרפידים בתשובה, הלא העיקר הוא שבסופו של דבר, כשהגיעו למעמד קבלת התורה, כבר היו זכים ונקיים מן העבירות שבידם ומה לי אם עשו תשובה טרם שנסעו מרפידים או אחר שכבר הגיע למדבר סיני, ומה רצו חז"ל לומר לנו שמיד בגסיעתן מרפידים כבר עסקו בתשובה.

אכן, יתכונן הכתוב להשיענו בזה את דרכי התשובה הנכונה, כי דרך העולם הוא, שלאחר שייכשל האדם באיזה חטא רח"ל, מיד יעלו ויתעוררו בקרבו איזה הרחוקי תשובה וכיסופין לשוב אל השי"ת בכל לבב, אבל היצר הרע, אשר השקט לא יוכל, ואינו חפץ שישבו החטאים מדרכו ויהי מסודר לבוא אליו באמתלאות שונות ומנסה להפיס דעתו ולומר לו, כי הן אמת וגכון הדבר שיש לו לשוב על מה שנכשל כעת, אבל מוטב היה אולי ימתין לזמן אחר, לצפות לשעת הכושר שיודען לידו, ואז יוכל לשוב בתשובה כראוי על חטאיו.

עוד הוא מוסיף אותו מלך זקן וכסיל לשבר את רוחו ונפשו של האדם, ומדבר אל ליבו של האדם ואומר לו, כי מי יודע האם בכלל יש בכוחו לשוב אל השי"ת, הן הרבה לחטוא ולפשוט להשם ולתורתו, הן בושה וכלימה תכסה פניו, ואיככה ישא פנים אל הקב"ה לבקש היטב סליחה ומחילה, הלא וודאי לא יתן הקב"ה סלוח לו כלל וכלל, ולשווא יבקש דרך תשובה בשעה שבוודאי לא תרצה תשובתו לפניו יתברך.

כל כך טרבה היצר להסית ולהדיח את האיש הנבוך, עד שמעשה שטן מצליח בידו ללכוד שוב את הנפש האומללה אותו החטיא אך זה עתה ותמורת שישבו בתשובה שלימה על חטאיו שנכשל בהם, הרי הוא נופל עוד מדחי אל דחי ומסתבך ברשת היצר עוד ועוד, עד שכבר קשה לו למלט נפשו היסנו.

באותו מקום ובאותו זמן

לפיכך באה אלינו התורה הקדושה, ומגלה לנו מה הוא ההנהגה הנכונה לעת הזאת, שיהיה מעשה אבות סימן לבנים, ונתבונן היטב כיצד נהגו אבותינו במדבר בשעה שנכשלו בחטאם הם לא בקשו חשבונות רבים האם עתה, בסמוך לשעת החטא הוא הוסיף הראוי לתשובה, או שמא מוטב להמתין לשעת הכושר, הם גם לא העלו בדעתם שמא בגדל חטאם נדחו לגמרי מן התשובה, אלא עדיין בהיותם ברפידים באותו מקום ובאותו זמן שחטאו, מיד שבו בתשובה שלימה לפני הקב"ה, ולא המתנו אפילו מרחק הליכה קצר שמרפידים עד מדבר סיני, אלא מיד השיבו לבם אל הקב"ה ללא התממהות כלל, עוד טרם נסיעתם מרפידים.

זהו הרבואת שכיוונו רבותינו להדגיש היטב, 'מה' ביאתן למדבר סיני בתשובה, אף נסיעתן מרפידים בתשובה, שלא המתנו לעשות תשובה עד שיבואו למדבר סיני, אלא עוד טרם שנסעו מרפידים כבר אז היטו את לבם לאביהם שבשמים בתשובה שלימה.

זהו באמת ההנהגה הנכונה והראויה לשוב מיד בתשובה, לא להתממהת אפילו שעה אחת בחטא, וכדרך שהפליג הרמב"ם בהלכות תשובה (פרק ז הלכה ו) במעלת הבעל תשובה, שרק אמש היה משוקץ לפני השי"ת, והנה היום הוא כבר בגדר ידיו, וכך כתב שם: "גדולה תשובה שמקרבת את האדם לשכינה, שנאמר (הושע יד, ב) 'שובה ישראל עד ה' אלוקיך, ונאמר (הושע ז, ו) 'זלא שבתם עדי נאם ה' ונאמר (ידימה ז, א) 'אם תשוב ישראל נאום ה' אלי תשוב, כלומר אם תחזור בתשובה בי תדבק, התשובה מקרבת את הרחוקים, אמש היה זה שנואי לפני המקום משוקץ ומרוחק ותועבת, והיום הוא אוהב ונחמד קרוב וידיד, וכן אתה מוצא שבלשון שהקב"ה מרחיק החוטאים בה מקרב את השבים בין יחיד בין רבים שנאמר (הושע ב, א) 'זוהי במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני ק-ל ח'.

גדולה תשובה שמנעת עד כסא דהבד

באמת יש לומר, כי הקב"ה בעצמו כבר הכין והקדים הרפואה לסכה, שעוד מקודם קבלת התורה כבר הורה לישראל את דרך ותיקון התשובה, וכמו שכבר הזכרנו במקום אחר, שבשעה שעלה משה לטרם לקבל את התורה לא הסכימו המלאכים תחילה, וביאר בשל"ה הק' (מסכת שבויעת פרק תורה אור אות ב) מה טענת המלאכים לפני הקב"ה, שהיו מקטרגין לפניו ואומרים, כי מה בצע לתת את התורה לישראל, הרי סוף כל סוף אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, וכל אדם עלול לחטוא ולהיכשל בעבירות וחטאים ואין ראוי לתת את התורה לאנשים חטאים ובעלי עבירה. מששמע הקב"ה את טענתם, מיד אמר למשה רבינו עלה מבוה הלשון: "אחוז בכסא כבדי וחזור לזן תשובה, וביאור הדברים שנתחנן הקב"ה לרמוז על מעלת עבדות התשובה שמנעת עד כסא הכבוד (יומא פו.), כי אפילו כאשר כשלו ישראל בעונותיהם, עדיין פתח פתוח להם לשוב בתשובה שלימה עד ה' אלוקיך, ושפיר יכולים ישראל לקבל לידיהם את התורה הקדושה, כי בכל מצב שיהיו עדיין יש להם תקנה ע"י התשובה ויכולים לשוב ולהתקרב לפני הקב"ה כבראשונה.

כתב ע"י הר"ר מאיר רבינוביץ שליט"א

הלכות עירוב תבשילין

א. אסור לאפות או לבשל או לחשוט ביום טוב לצורך מחר, אפילו הוא שבת, ואפילו דבר שאינו מלאכה רק טרחה בעלמא, כגון הדחת קערוט והבאת יין (ש"ע סי' תר"ג סי"א מ"ב סק"א).

ב. כל דבר שאסור לעשות או להכין מיום טוב לחול, אסור לו לעשות או להכין מיום טוב לשבת (ש"ע סי' תקפ"ו סי"א).

ג. כל מלאכת אוכל נפש לא הותרה ביום טוב אלא אם כן עושה אותה כדי ליהנות בה ביום טוב, ואם אפה ושחט ובישל או עשה שאר מלאכות אוכל נפש ביום טוב לצורך מחר אפילו הוא שבת שחל להיות אחר יום טוב, הרי זה לוקה מן התורה (ש"ע הר"ב סי' תקפ"ג סי"א).

ד. ע"י עירוב, מבשל בתחילה לשבת (סי' תקפ"ו סק"א א').

ה. זמן עשיית העירוב הוא בערב יום טוב ממש (סי' תר"ב וב"ב שם, ש"ע הר"ב סי' ט"ז).

ו. י"א דיש להקל לעשות העירוב בליל יום טוב, ובשעת הדחק שירא שישכח ביום וכה"ג יכול לערב מבערב, ולברך, ומאן דלבו נקפו לא יברך כה"ג (שב"ה ח"ט סי' קכ"ט).

ז. כיצד מצות הנחת עירוב תבשילין, נוטל בידו חתיכת פת שיש בה כביצה, וכזית בשר מבושל או שאר דבר מבושל שיש בו כזית, והוא כדי שבפת זו יהא מותר לו לאפות מיום טוב לשבת, ובתבשיל זה יהא מותר לו לבשל מיום טוב לשבת (סי' מ"ב סק"א, ש"ע הר"ב סי' ט"ז).

ח. אם לא עשאו אלא מתבשיל לבד, מותר, דמעיקר הדין אינו צריך אלא מתבשיל לבד, ומועיל בין לפת בין לתבשיל, וכן הוא דעת רוב הפוסקים, אלא שנהגו כדעת הפוסקים המחמירין להצריך פת ותבשיל, ולכן בדיעבד מותר (סי' מ"ב סק"א).

ט. ומכל מקום אם נזכר קודם שחשכה, צריך להוסיף להניח גם פת, ואומר בהדין עירובא וכי אבל לא יברך שנית (מ"ב סק"א).

י. אם עשה העירוב מפת לבד, לתבשיל, בודאי לא מועיל, ואם מועיל לפת לחוד כדי לאפות, יש דעות בין הפוסקים, והאחרונים הסכימו דלא מועיל אף לפת, דעיקר העירוב נתקן מתבשיל (מ"ב סק"א).

יא. אם אינו צריך לאפות ביום טוב ורק לבשל, אף לכתחילה מועיל בתבשיל לחוד לכ"ע (מ"ב סק"א).

יב. משום הידור מצוה יקח לחם שלם, וחתיכת בשר או דגים חשובה (מ"ב סק"א).

יג. צריך שיהא תבשיל זה דבר שהוא ראוי לפתת בו את הפת, כגון בשר ודגים וביצים ושאריו מיני לפתן מבושלים שדרכן לפתת בהן את הפת (סי' מ"ב סק"א).

יד. אפשר לערב עירוב בתבשילין, על פת ותבשיל בהיותם קפואים, ואם אפשר מהיות טוב יש להמתין עד שיפשיט, אבל לא מעיקר הדין (שב"ה ח"ט סי' קכ"ט).

טו. י"א דלכתחילה מצוה מן המובחר לעשות התבשיל מיוחד לשם עירוב (ביה"ל ד"ה עושים בשם הב"י).

טז. י"א דקודם הברכה יאמר, לשם יחוד וכי הריני בא לקיים מצות עירוב תבשילין שתניקו חז"ל לתקן את שורש מצוה זו במקום עליון, ויהי נועם וכי (מ"ב סק"א).

יז. מצוה על כל אדם לערב (סי' ט"ז), ואפילו שני בעלי בתים הדרים בבית אחד, אם כל אחד מבשל לעצמו, צריך לערב בפני עצמו (ה"א סי' ט"ז).

יח. המערב לאחרים צריך לזכות להם ע"י אחר, כדי שיהיה להם חלק בתבשילין ושיוכלו לסמוך ע"ז לבשל (סי' מ"ב סק"א).

יט. אשתו ובני ביתו של אדם כיון שעירב הבעה"ב הם נטפלין לו ומותרין לבשל אף על פי שלא עירבו בעצמן כלל וגם הוא לא זיכה להם על ידי אחר (מ"ב סק"א).

כ. וצריך הוזהר להגביה העירוב מן הקרקע, טפה, וה"ה אם היה העירוב מונח על איזה דבר שצריך להגביהו טפה (סי' מ"ב סק"א).

כא. חזור ונטל מיד הוזהר, ומברך על מצות עירוב ואומר, בדין יהא שרי לן לאפויי ולבשולי ולאטמוני ולאדלוקי שרגא ולמעבד כל צרכנא מיי"ט לשבת, לנא ולפלוגי ולפלוגי או לכל בני העיר הזאת, ושוב מותרין כל המלאכות (סי' מ"ב סק"א).

כב. מי שאינו יודע בלשון הקודש, יוכל לאמרו בלשון ע"ז שמבין, שהרי צריך לומר שסומך ע"ז, ואם אינו מבין מה שאומר א"כ לא סמך עליהם בפניו (סי' מ"ב סק"א).

כג. ונשים שלנו רגילות לומר שצריכין לשמוע ברכת העירוב והנחתו, כיון שהן עוסקות בצרכי שבת, והידור מצוה היא ואין זה מעכב מדינא, ולא נזכר זה בשום מקום ואין בזה טעם כלל (ש"ע ח"ט סי' ט"ז).

כד. נאכל העירוב או שאבד קודם שבישל לשבת, אינו יכול לבשל, אא"כ נשתייר ממנו כזית, היינו בתבשיל, אבל אם נאכל הפת אין בכך כלום, דסומך על התבשיל לחוד שהוא עיקר העירוב (סי' מ"ב סק"א).

כה. לאחר שהכין כל צרכי השבת יכול לאכלו (סי' ט"ז), מ"מ לכתחילה נכון שיניח אותו ללחם משנה בערבית ושחרית ובמנוחה יבצע עליו, דכיון דאיתעביד בו מצוה חדא ליתעביד בו מצוה אחריתא (מ"ב סק"א).

כו. כדי לצאת מכל החששות נכון שבעל הבית זיכה העירוב גם לבנים הנשואים, ואופן היחוי נבאר לעיל.

כז. יש לו לשמש בית הכנסת להכריז או להזכיר לכל אחד שאם שכח ולא הגיח עירוב תבשילין ילך וישב לביתו להניח עירוב תבשילין (פ"ט"א תר"כ"ה סי' ט"ז).

כח. מי ששכח או נאנס או שהגיח עירוב ואבד, יכול לסמוך על רב העיר שמזכה עירובו על כל בני עירו, וכ"ז בפעם ראשון, אבל אם ברגל השני שכח עוד פעם, הוי כפושע שניכר שאינו חרד לדבר מצוה, ואינו יוצא בו (סי' מ"ב סק"א).

כט. ואם נזכר ביי"ט שלא עירב קודם סעודת שחרית, יבשל הרבה בקדרה אחת ויחזיר לשבת (סי' ט"א).

הקדקו המדקקים בלשון הכתוב: "ביום דיבר ה' את משה", שלכאורה היה צריך לומר 'אל משה כדרך שנאמר בכל דוכתי 'דיבר ה' אל משה, שהרי השם יתברך דיבר אליו. ואילו לשון 'דיבר ה' את משה, משמע שהשם יתברך דיבר אותו בעצמו, וצריך עיון.

ברם נודע פירוש רש"י כאן על אתר, על פי סוגיא דסנהדרין (יט:). וזה לשונו פז: "ואלה תולדות אהרן ומשה - ואינו מזכיר אלא בני אהרן, ונקראו 'תולדות משה', לפי שלמדן תורה מלמה, שכל המלמד את בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאלו ילדו" ע"כ.

מבואר, שלכן בניו של אהרן נחשבים לתולדות משה, משום ששם שאף על פי שאהרן ילדו, הרי משה לימדם תורה, והמלמד תורה חשיב כאילו ילדו, והרי הם נחשבים כתולדותיו של משה.

ואשר לפי זה, הנה משה רבינו ע"ה עצמו שהיה לומד תורה מפי הגבורה תדיר, נעשה בזה כבנו של הקב"ה בעצמו כביכול, שאף בו יתברך נאמר כביכול האי כללא שכל המלמד בן חבירו תורה כאילו ילדו. היינו שדקדק הכתוב לאמר: "ביום דיבר ה' את משה", ולא 'אל משה, כי דיבר ועשה את משה בעצמו כביכול, שמכיון שמלמדו תורה הוא מנהיג ועושה אותו עצמו כאילו ילדו, והו' 'דיבר ה' את משה' - אותו בעצמו דיבר ועשה. ובא לימוד זה בפרש"י או דייקא, אחר שגילה כאן על תולדות אהרן שנחשבים לתולדות משה לפי שלימדם תורה. - לפיכך לימד כאן שכמו כן נחשב משה עצמו כמי שילדו הש"ת כביכול, בהיות שהיה לומד תורה מפי הגבורה, וד"ק, כיוצא בדבר אמר שמואל הנביא לישראל כהאי ליטנא (ש"א יב ו): "ויאמר שמואל אל ה'עם ה' אשר עשה את משה ואת אהרן וגו'", ונתקשו המפרשים על אתר בפירוש לשון 'אשר עשה את משה ואת אהרן, עיון מצודות ציון על אתר שהוא מלשון 'עם' משה ואהרן, היינו הנסים שעשה על ידם, וכן תירגם יונתן בן עוזיאיל שם.

אך בהאמור נחא מקרא כפשוטו, שמכיון שדיבר הש"ת עמם ולימדם תורה, הרי זה כמי שעשאו ממש. וכן פירש הרד"ק שם (ד"ר א): "אשר עשה את משה ואת אהרן - אשר הגדילם ולמדם, וכן (בראשית יב ה) 'זאת הנפש אשר עשו בחורף עכ"ל. והן וכן הדברים, שכל המלמד את בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו.

קבלתי מפי מע"כ מהו, מורנו הגאון הצדיק רבי זונדל קרויזער זצוק"ל בעל "אור החמה", שהנה"ק רבי ישראל סלאנטר זצוק"ל היה אומר: כדאי וראוי לי לנסוע מביתו ועד פריז הבירה, מרחק של אלפי רבבות פרסאות מרוסיה ועד צרפת, כדי לקרב יהודי אחד לתורה, ולהביאו לפחות לכך שכשיעשה את הסיגריה בשבת קודש ישאף ממנה שאיפה אחת פחות מחמת כבוד השבת... ופירש רבי זונדל את הלימוד הנרצה בטיב מעשה זה, שנראה כאן גדול חשיבות המצוה של קירוב רחוקים עד שחכמינו ז"ל העידו בה (בבא מציעא פה:): "שאפילו הקדוש ברוך הוא נזר גזירה מבטלה בשבילו, שנאמר (ירמיה טו, יט) ואם תוציא יקר מזולל כפי תהוה", ולפיכך מן הראוי להדר במצוה זו ולקרב איש ישראל לאביו שבשמים. ויתרה מזו היא מעלת ללמדו תורה, ולא רק להכניסו תחת כנפי השכינה ולקרבו אל אביו שבשמים, אלא אף ללמדו תורה בפועל ממש, שבזה מתחשב לו 'כאלו ילדו' ממש.

הייתי נוכח פעם במעמד מצות נישואים אבילים בעיה"ק ירושלים ת"ו, כשהגיע שם יהודי אחד בלתי מוכר מחוץ לארץ לנחם את האבילים. אף אחד מן האבילים לא הכיר, הוא היה נרגש מאד ובקושי עצר בעד בכיו. ואמר לאבילים הנני מחשיב את עצמי כמו בן של אביכם המנוח זכרונו לברכה! שכן יש בן בגשמיות ויש בן ברוחניות, והמלמד את בן חבירו כאילו ילדו. ותדעו נאמנה, שאביכם המנוח ז"ל הציל את חיי ואת יהדותי, וכל מה שנשארתי ביהדות והקמתי בית נאמן בישראל הכל נזקף לזכותו.

וכה סיפר האיש לפני האבילים: בילדותי היה אביכם המנוח מלמד תינוקות בתלמוד תורה מוצלח ומפורסם בחוץ לארץ. והנה באחד הימים נקרא המנהל בדחיפות מחדרו אל החצר החיצונה, ובצאתו השאיר על שולחנו שטר של עשר דולר (\$10), כעבור כמה דקות כשהחזר אל החדר נעלם הכסף.

המנהל כעס על כך מאוד, לא היה שום אפשרות סבירה להיעלמות הכסף, כי אם מעשה גניבה של אחד הילדים. הכיתה היחידה שהיתה סמוכה לחדרו של המנהל, והשוי בדיוק באותם דקות בהפסקה קצרה ושיחקו בפרודוז הסמוך, הייתה כיתתו של המנוח המלמד הנודע בפקחותו. החליט המנהל שכנראה אחד מילדי כיתה זו הוא שגנב את הכסף, והטיל את

כל כובד משקלו על ילדי אותה כיתה, הוא החל בחקירות ודרישות קשות ונוקבות עד שיגלה ויידע בבירור מי הוא הילד הגנב.

כראות המלמד את העשורווייה המדולה שעושה המנהל, הבין את אשר לפניו, ואת מה שמצפה לו לאותו ליל... ובקיש מן המנהל שישאיר את עבודת המחקר והבירור בשבילו, והוא כבר יברר עבורו מי הוא הילד הגנב הסודר.

חזר אפוא המנהל למשרדו, והרבי בפקחותו הורה לכל ילדי הכיתה ללא יוצא מן הכלל לעמוד אצל הכותל כשפניהם מוסבות אל הקיר וידיהם מורמות אל על.

לאחר שנעמדו כל הילדים בשורה פניהם אל הקיר וידיהם מורמות למעלה, ניגש הרבי מילד אחד לשני, הכניס את ידו לתוך הכיסים של כל ילד, כן עשה לכל ילדי הכיתה בשווה בלא שום הבדל.

עם סיום הבדיקה בכיסים של הילדים הורה הרבי לכולם לחזור למקומותיהם ולא דיבר מזה יותר מילה. וחצי מילה, עד שהענין כולו נשכח מלב ילדי הכיתה כולה.

והנה אני, מספר האיש, הייתי ילד שבכיסו נמצאו עשרת הדולרים... אינני יכול לשכוח כמה הודיתי לו בליבי פנימה על החכמתו הגדולה של הרבי. - הרגשתי באותה עת היתה קשה מאוד, ידעתי בבירור שאם יתגלה קלוני ברבים ויורקוני מן החידה, לא אוכל לעמוד בזה. היה מניי וגמור עמדי, שאם אכן יתגלה קלוני אעזוב לגמרי את הדת הרחמנא ליעלן, ומי יודע היכן הייתי מגיע הלילה. - אבל אביכם המנוח ז"ל בחכמתו הרבה ידע את אשר לפניו, לאחר הלימודים קרא לי בשקט הצידה, כשאף אחד לא שם לב לקח אותי לפינה צדדית ודיבר על ליבי שאין זו הנהגה ישרה והיא מידה גרועה מאד להיכשל חלילה בגניבה. ובד בבד גם עודדני ואמר שמבין אל ליבי, שלבטח כבר התחרטתי היטב על התנהגותי, ולא אחזור יותר על מעשה שכזה שוב, וגם מסתמא אתחוק ביתר שאת בלימודים ובהתנהגותי וכו'. והבטיח גם לדבר על כך עם המנהל הקשות ולנסות לשכנעו לסלוח לי בפעם הזו על המעשה. - ואמנם לא דיבר איתי אחר כך המנהל שום דבר מזה, והבנתי שהצליח לפעול אצלו לתת לי ניסיון לתקן את דרכי ומעשי.

מעת אותו המעשה דבקתי בכל ליבי ונפשי במורי ורבי, אביכם המנוח ז"ל, הנהגתו הישרה שבתה את לבבי, ועד מהרה נעשתה אצלי מהפכה גדולה גם בלימודים ונעשיתי מן התלמידים המצוינים בכיתה, נפשי נקשרה בנפשו בלימוד התורה ועבודת הש"ת, ואף הוא מצידו קירבני בחיבה ואהבה גדולה, שנים רבות לאחר שכבר יצאתי מכותו שמרתי עימו על קשר טוב, והרבה תורה ולחכמה למדתי ממנו.

אין לשכוח את גודל הכרת הטוב שחש אני כלפי הרבי המנוח ז"ל, שנקט בצעד החכם כל כך לטובתי, ושבוכוותו התעליתי בתורה ויראת שמים ומידות טובות ומשם המשכתי ברוך השם גם בשיבות מצוינות עד שהקמתי בית נאמן בישראל, עם דורות ישרים מבורכים הכל בזכות אביכם המנוח ז"ל! כל המלמד את בן חבירו תורה - כאילו ילדו!

סיפר לי הרה"ח המפורסם רבי אלימלך חעשין זצ"ל, מלמד דרדקי וותיק, מחשובי המלמדים שבתלמוד תורה "עץ חיים" שבירושלים עיר הקודש למעלה משישים שנה, (אחיו של בעל "המסורת" זצ"ל) על נער אחד מתלמידיו, שהיה נקרא הבן של 'אנשי ירושלים של מעלה'. נער זה שלמד בכיתתו של ר' מיילעך באחד המחוזים היה ילד מופרע, הוא לא עשה חיל בלימודיו והפריע הרבה בכיתה, התנהגותו מאוד לא הלמה את הליכי החידוד החשוב.

אך בהיותו בן למשפחה של בעלי תשובה, היה קשה לסלקו מן התלמוד תורה, לפי שצעד כזה היה מכאיב מאד למשפחה ופוגע בהם קשות. איך שהוא הצליח אביו להכניסו לחידוד, ועתה כבר לא יכלו לסלקו משם, אבל כאמור לא ראו בו לא ברכה ולא הצלחה! החליט אפוא המלמד החשוב להזמין את האב לשיחה נוקבת, ולנסות לטכס עצה יחידו. מטעם ההנהלה יצרו קשר עם האבא וקבעו לו זמן לפגישה עם ר' מיילעך.

בשעה היעודה הגיע אכן האב לתלמוד תורה, ומשרק ראה המלמד החכם את האבא ואת צורתו, מיד הבין את כל אשר לפניו... האב כבר היה מודע היטב לבעיות והקשיים שמוחלל הבן יקר שלו, אבל טען שאין לו שליטה על הילד, וגם הוא מצטער על כך שאינו רואה שום הצלחה בחינוכו, ואינו יודע כיצד ניתן להחזירו לדרך הישרה. - לפיכך סיכם האבא: "אינני יכול לעשות ולא כלום!" המלמד הוותיק ניסה להציע לאב להצמיד לילד מורה פרטי, שיעזור בחינוכו ובקידומו בלימודים. והסביר לו שלפעמים הצמדת 'חונן' הקרוב לנפש הילד ולחייו, ומתחבר עמו באהבה וקירוב לב ונפש, מועילה מאד לא רק להצלחתו בלימודים אלא גם לכללות חינוכו ועיצוב נפש הילד ומידותיו לטובה.

האב דחה את ההצעה, בטענה שאין לו שום | הפשך בעמוד הבא <

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

כסף תורה מונחת

בקרן זווית

אני בחור עם חולשה למטבעות שונים מכל העולם, ובפרט כאשר מדובר במטבעות של אספנות.

נסעתי לסבא וסבתא לשבת וביום שישי לקראת שבת שוחחתי עם הסבא איך לא, על המטבעות השונות שראיתי ומצאתי. כאשר הסבא ראה את הברק בעיניי שלי, אמר לי שיש לו מההורים שלו איזה שקית עם מטבעות שאמור להיות במחסן איפה שהוא.

תיכף אחרי הבדלה מיהרתי למחסן והתחלתי לחפש את האוסף המדובר מסבא שקיבל חלק מאבא שלו... אחרי הפיכה של כל המחסן מצאתי את השקית המדוברת. הייתה זאת שקית כבדת משקל שבקושי הצלחתי להרים.

הכנסתי את השקית לבית והתחלתי לעבור על תכולתו. היו שם מטבעות של אספנים מסודרות בארנקים מיוחדים ועוד מטבעות שונות ומשונות, קצב הלב התגבר מרגע לרגע, עת אמרתי לסבא שמדובר כאן באוצר של ממש. סבא התחיל להבין כי אכן יש ערך כל שהוא לשק הזה, והחליט לקחת את האוצר לסוחר מטבעות בתקווה לקבל תמורתו כמה אלפי שקלים. הסוחר התבונן והציע ארבעים אלף שקלים בתמורה. סבא הבין שיש ערך למיצג והלך מסוחר לסוחר עד שקיבל הצעה של מאה ושלושים אלף שקלים חדשים (130,000) שסבא הבין שזה ההצעה הטובה ביותר שקיבל ומכר את האוסף.

השמחה של סבא וסבתא הייתה שמחה גדולה עד מאוד, מכיון שהם רצו מאוד לכתוב ספר תורה לעילוי נשמת ההורים וחסכו סכום קטן, אבל לא ידעו כיצד יזכו לכל שאר הכסף, ובפרט שיש הוצאות נוספות של תהלוכה כתר וסעודה של הכנסת ספר תורה, והנה ה' ריחם עליהם ובזכות הסקרנות שלי גילו את האוצר.

לשאלתי איך לא שמו לב עד כה, הם אמרו שבזמן הפטירה הם התעסקו בהרבה פרטים, וזה היה משהו שפשוט שמו במחסן בלי להסתכל, או להתבונן מחמת הטרדה, והנה עת זמן לכל חפץ תחת השמים והישועה כבר הייתה מוכנה מראש.

ואילו אני לכשעצמי הבנתי שהחייזק הזה של איסוף מטבעות ירשתי מהסבא רבא.

בעל המעשה: ת.ע.

הפענוץ לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית פוזנן לשלוח אל ר' שפחה ספואלס נפקס: 15326517922

יקר, הוא חזר וטען כאמריקאי מובהק: "טיים איז מאני..." (TIME IS MONEY) אך חבירו הבהיר לו שהוא מאמין שדווקא בזכות המצוה יתברך העוסק לאותו שותף הרודף למצוות יש חתן העוסק אף הוא הרבה בקירוב רחוקים פעם אחת ביקשו חתנו להתלוות אליו בקירוב גביר סוחר אחד שנוצר ביניהם קשר טוב מאוד והוא נצרך למטע סיוע מחמי, שבתוקף עסקיו במסחר מכיר הוא יותר טוב את עולמם של הסוחרים ויכול לדבר עימו בקירוב של חיבה. ואכן התלווה אליו חמיו בשמחה לעסוק במצוה ובקירוב נפש ישראל. הם הגיעו לבית הגביר שהיה חילוני גמור לכל דבר, ובתוך כדי שיחתם היפה אמר לו הגביר לשותף הסוחר: הגד נא אין לך מה לעשות? הרי סוחר אתה, לך לעבוד! חבל על מוח כישורני שכמוך...

הרי צריך לעבוד! ענה לו אותו סוחר, שמעני נא היטב, דוקא כאיש עסקים מומלת יודע אני שההצלחה אינה תלויה רק בעבודה, אלא כפי שזה נקרא בפי הסוחרים: צריך קצת 'מזל' [א ביסאלע מזל...]. שאצלנו קוראים לזה: 'סיעתא דשמיא'! הלא גם אתם חרטתם על גבי שטר הדולר שלכם שאתם מאמינים בה! (In God we trust). ובכן כשמתהלל ליד איזה דבר מצוה קופץ אני אליה בלהט ובשמחה, ואני מאמין ובטוח שכל הברכה הגדולה שיש בעסק שלנו הכל בזכותה של מצוה שהיא מביאה הברכה!

אולם רעיותו של אותו שותף לא יכלה להסכים עם כך שבעלה מחזיק את חתנם ותומך בו כל העת כאשר במקום לעבוד עוסק הוא בקירוב רחוקים, ודרשה מבעלה להפסיק את התמיכה בהם אבל הוא לא אבה לשמוע על כך.

כשבאו בני הווג לפני אחד מגדולי ראשי הישיבות שבאמריקה והציעו בפניו את שאלתם, אמר להם וכי מי אמר שהשווער מחזיק את החתן, אולי החתן הוא זה שמחזיק את החתן... בזכות החזקת התורה עסקו מצליח ומשגשג.

יום אחד הגיע לאמריקה הג'עז רבי חיים קרייזווירט זצ"ל רבה של אנטוורפן המעטירה, ואותו שותף שהיה קשור עמו מאוד הדיד את רגליו מן העסק שבו שולם הוא פשוט לא הופיע כלל... רק התלווה כל העת אל הרב, ולקחו ברכבו [דרייבר] אל גבירי העיר להתריסם עבור צדקותיו הרבים והיקרים.

השותף השני שהיה צריך שבו שולם לנהל את כל העסק לבדו כעס מאוד, והודיע נחרצות לחברו שבעודה שכחו אי אפשר להמשיך לנהל עסק רציני, והשוחפות התפוצצה...

והנה השותף הראשון העוסק תמיד במצוות לא התרגש כלל, הוא פתח עד מהרה לבדו עסק חדש שהתברך עד מאוד, הוא הצליח וגדל מיום ליום והתעשר מאוד עד שנעשה מאילי ההון של אמריקה, ואילו חבירו התהלך מובטל כמה שנים טובות... כשאני מצליח לפתוח שום מסדר מחדש, ועדיין לא התחיל להרוויח אף לא דולר אחד!

כשנשאל על כך אותו סוחר חכם אמר שיותר מן הרווח הכלכלי והעשירות שזכה בזכות מצות 'קירוב רחוקים', שמה הוא יותר על כל אותם נפשות שקירב תחת כנפי השכינה, ולימדם תורה ומצוות, שבוזה הרי הוא עשה נפשות לה ולתורתו, כדרכם של אברהם אבינו ושרה אימנו ע"ה, וד"א (בראשית ה) "את הנפש אשר עשו בחרן", שהרי המלמד את בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילד!

אותך, כשיש לך איזה כאב או בעיה או קושי הם מתענים בעבודך, הם יגיעים בך תמיד, ושופכים דמעות שליש כמים למען רום הצלחתך. - זהו עיקר תפקיד ההורים לשפוך לב כמים בשביל הצלחת הילדים. וכן ראינו בדורות שלפנינו, אצל הורינו וקנינו וקנותינו, שמתמיד היתה תפילתם שגורה בפיהם על הילדים והצאצאים שילכו בדרך ישר ויתעלו בתורה ובידיאת שמים במידות טובות ובדרך ארץ כידוע. כיצא דבר אמרו על מחברתו הטהורה, הרבנית הנודעת מרת גאלדע חשין ע"ה, אשת חבר של מוה"ר אלימלך הג"ל, שהיא כמו 'אמא' של הרבה ירושלמים...

היא היתה אשה צדקנית והקפידה מאוד בביתה על שמירת חומות הצניעות והחינוך טהור כדרכם של בני ירושלים של מעלה. לא הסכימה לזוץ כקצו של י"ד ממנהג אבות ואימהות בני קרית דשופריא, ולא אבתה לשמוע מהצעות של שידוכים עם חובשי פאות או עם דוברי עברית. כל צאצאיה כולם בנינים ובנות נכדים ונכדות מתחנכים בדרך החינוך הטהור של ירושלים של מעלה, והגיחה אחריה דור ישרים נפלא. אף לאחר פטירתה בעיריית ה"טרה" לא ניהו לעסוק לנשים חובשי פאות, כאשר ידעו שזה היה מאד שלא לרוחה.

בהיות בעלה מלמד דרדקי מחשובי וותיקי המלמדים היתה מבקשת ממנו תדיר את שמונתיהם של הילדים המתקשים בלימודים אצלו בכיתה ואת שמונת איומתייהם והיתה בוכה ומתפללת עבורם. לאחר כמה ימי תפילה פנתה אל בעלה בשאלה: נו, איך המצב כעת עם 'עקב משה בן רבקה' יש איזה שיפור? והוא אומר לא מספיק, אמרה היא: אם כן אפתל עוד יותר, ומה עם 'חיים בן לאה' - ב"ה יש שיפור ניכר... כך היתה עוקבת ומתפללת בלב חם על ילדי הטיפוחים של בעלה הגדול.

אשר על כן אמרו עליה פקחי ירושלים שהיא כמו האמא של אנשי ירושלים, שבתפילותיה היתה קונה אותם ומסייעת לבעלה הגדול ללמדם תורה, וכל המלמד את בן חבירו תורה כאילו ילד!

היה היו שני שותפים יהודים טובים שפתחו יחדיו עסק פורה ומצליח בארצות הברית של אמריקה, אחד השותפים היה אורב מאד לעסוק במצוות ובעיקר בקירוב רחוקים, בכל הזדמנות שנפלה לידו הלך לעסק המצוה כשהוא משיאיר את העבודה בעסק בשביל חבירו השותף השני... השותף לא הסכים עם הגיחות הרבות הללו המבזבזים זמן רב והון

השכונות העתיקות הקרובות לשכונת 'שערי חסד' הקדושה, בשכונות גרו כמה תלמידי חכמים חשובים גם באותה חצה, וגם בשכונת שערי חסד הסמוכה. הוא פנה אליהם ושח להם מקרב לב את צרת בנג, ואמר להם: אינני מבקש מכם תרומה כספית כלל, רק 'תרומת זמן', הקדישו נא זמן מועט ביום כמה דקות והתפללו נא עבור בני, כך נגיש לכמה וכמה תלמידי חכמים בבקשתו זו.

והנה הם נענו לבקשתו בחפץ לב ובכובד ראש, כאשר כבר ראו את הילד והכירו את הליכותיו, (בהיותו בן 'המנקה של בית הכנסת') וכמאמר החכם מכל אדם בספר החכמה (משלי כ יא): "גם במעלליו יתגבר נער, אם ין ואם ישר פעל" - והם אכן נגשו להתפלל עבור הילד.

גם כמה שכנים תלמידי חכמים לקחוהו ללמוד עמו מעט בבית הכנסת, זה עשרים דקות וזה רבע שעה, ופקחו עיניהם על חינוכו, קירבוהו וחזקוהו ועודדוהו. ואף נוצר קשר עם המלמד מוה"ר אלימלך הג"ל, שכששמע מהנער שולמד עם אלו התלמידי חכמים שמה מאד, כי הכינים לאנשי צורה, והוא כיוון אותם כיצד ומה לדבר על לב הילד.

והנה לא עברה תקופה ארוכה מאז שהתחילו התפילות, והנס התרחש לפליאת כל רואיו הוריו וסוריו, לב הנער התהפך לטובה מקצה אל קצה.

ואכן לא בכדי, סיים ר' מילעך, הוא נקרא בין צוות המלמדים הבן של 'אנשי ירושלים' של מעלה! שכן הם שהתפללו רבות עבורו, ואף לימדו אותו הרבה תורה, וכל המלמד את בן חבירו תורה כאילו ילדו. כהיום הזה גדל הילד, ונעשה גדול מאוד בתורה, והוא משמש כאחד מגדולי מרביצי התורה שבארץ הקודש.

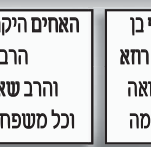
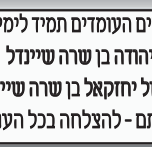
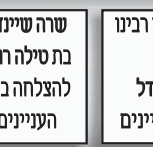
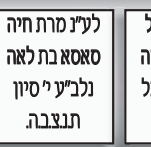
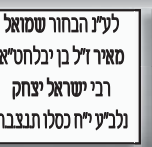
לא יאומן מה שתפילה יכולה לעשות! להפוך ילד מקצה לקצה! - הר"ד אלימלך זצ"ל הדגיש לי בבירור, שלדעתו בזכות התפילות הגלהבות של האבא והאמא, נתנו בליבם משמים את העצה לבקש מאותם תלמידי חכמים חשובים שיתפללו עבור הילד וילמדו עימו, והם שפעלו את הישועה עבורו.

ולמדנו מטיב מעשה זה, שלעולם לא יאמרו האב או האם מה יכולים אנו לעשות, אין באפשרותנו לעשות כלום... יכול אתה גם יכול! להתפלל ולהתפלל ולהתפללו! וכן גם לבקש עזרה מאנשים אחרים שכן יכולים.

היינו שמפרש להדיא בפיית לחג השבועות הבע"ט המפרש את עשרת הדברות במצות כיבוד הורים: "בְּעִתֵּיכֶם יִתְּנֶה אֲתָם קוֹנֵימ וְזַעֲקִים בְּעֶדְךָ תִּתְּנֵנִים יַעֲנֶי בְךָ שְׂבָעֵי אֲוִימ כָּאב אִם יִרְאַךָ הִם מִתְּעַנִּים".

כלומר, בעתירותיהם ותפילותיהם הרבות של ההורים הם 'קונים' ינתן להנציה את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל המצוי"ב | הזדמנים להפצת העלון | ינתן להנציה את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

יר"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ בהדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173